

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 15Csp/71/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122204413
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Johana Bertová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8122204413.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

2 15Csp/71/2022

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Johanou Bertovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XX, XXX XX E., právne zastúpeného: JUDr. Igorom Šafrankom, Advokátska kancelária, Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: 365.bank, a.s. , so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpeného: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, o primerané finančné zadostučinenie 1.800,- € takto:

rozhodol:

2 15Csp/71/2022

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 450,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, počítaných zo sumy uvedenej vo výroku I. tohto rozsudku, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

7 15Csp/71/2022

Žalobca sa žalobou doručenu Okresného súdu Prešov dňa 9.5.2022 domáhal toho, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.800,- EURO a náhrady trov konania.

Žalobca odôvodnil žalobu tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 9Csp/17/2021 o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v uplatňovanom nároku, rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9Csp/17/2021, zo dňa 15.4.2021, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19CoCsp/24/2021, zo dňa 16.12.2021 (ďalej len Základné konanie), ktorý nadobudol právoplatnosť

21.12.2021. Súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere dostupná pôžička č. 6185972410, zo dňa 12.10.2010 v čl. 2. Zmluva o úvere, bod 4 v znení: „Podpisom tejto zmluvy zmluvné strany uzatvárajú dohodu o zrážkach zo mzdy podľa § 551 zákona č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník), ktorá je zabezpečením pohľadávky Banky vzniknutej zo ZoÚ v súlade s čl. 4, bod 4.8 OP pre úver.“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná. Súd ďalej určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere dostupná pôžička č. 6185972410, zo dňa 12.10.2010 v časti (2) Zmluva o úvere bod 6 v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy vrátane sporov o jej vznik platnosť a výklad budú rozhodované v súlade s rozhodovacou doložkou uvedenou v čl. 10, II. Časti Všeobecných obchodných podmienok.“, je pre svoju neprijateľnosť neplatná. Súd ďalej určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 12.10.2010 v Obchodných podmienkach v čl. 5 Čerpanie a splácanie úveru, bod 8 v znení: „Platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka poplatkov Banky, (2) úrok z omeškania, (3) úrok z úveru, (4) splátka istiny úveru“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná. Ako spotrebiteľka si uplatňujem primerané finančné zadostučinenie (ďalej len PFZ) za porušenie mojich spotrebiteľských práv, ktoré som bola nútená brániť v Základnom konaní. PFZ má sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška PFZ preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ, len v symbolickej výške, nemôže byť ani primeraným ani spravodlivým. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je PFZ odmenou spotrebiteľa za úspech na súde v spotrebiteľskom právnom vzťahu. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním PFZ v takej výške aby mala, nie len deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške splňať nemôže. Aj keď výška PFZ sa nedokazuje a súd ju stanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. Nakoľko je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, PFZ preto požaduje vo výške 1 800,- EURO, keďže žalovaný v zmluve použil tri neprijateľné zmluvné podmienky, za každú zmluvnú podmienku si uplatňujem 600,- EURO (600,- EURO x 3 = 1 800,- EURO). Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v Základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9Csp/17/2021, zo dňa 15.4.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19CoCsp/24/2021, zo dňa 16.12.2021 a ich odôvodneniami, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v Základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ, ani rozširovať, ani zužovať.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril vo vyjadrení doručenom Okresnému súdu Prešov 9.6.2022, v ktorom uviedol, že: Žalobca sa podanou žalobou, z dôvodov uvedených v žalobe, voči žalovanému domáha zaplata finančného zadostučinenia vo výške 1.800,- EUR, pričom poukazuje na rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9Csp/17/2021, zo dňa 15.4.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19CoCsp/24/2021, zo dňa 16.12.2021, ktorý v časti výrokov týkajúcich sa neprijateľnosti zmluvných podmienok - dohody o zrážkach so mzdy, rozhodcovskej doložky a započítania pohľadávok, nadobudol právoplatnosť dňa 21.12.2021. Žalobca svoj nárok odvodzuje od ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon o ochrane spotrebiteľa“). Žalovaný všetky tvrdenia žalobcu, ktoré považuje za zrejme účelové, popiera v celom rozsahu, žalobu považuje za nedôvodnú v celom rozsahu, a to z nasledovných, nižšie uvedených dôvodov. Žalovaný má zato, že žalobca ním tvrdený nárok ako ani výšku požadovaného finančného zadostučinenia v zásade žiadnym relevantným spôsobom neodôvodňuje a všeobecne definuje význam primeraného finančného zadostučinenia, pričom vo vzťahu k rozsahu porušenia spotrebiteľského práva odkazuje na odôvodnenie rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9Csp/17/2021, zo dňa 15.4.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19CoCsp/24/2021, zo dňa 16.12.2021. Má za to, že žalobcovi

žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie určitého finančného zadosťučinenia nevznikla, a preto by jeho priznanie malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právnymi povinnosťami žalovaného ako veriteľa v kontraktačnom procese a žalobcu ako spotrebiteľa v kontraktačnom procese. Žalovaný odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16.05.2018, sp. zn. 15 Co 76/2017 a rozhodnutie Okresného súdu Martin, sp. zn. 10Csp/59/2017. Pri určovaní, či žalobcovi vôbec vznikol nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia je potrebné zohľadniť najmä nasledovné kritériá: intenzita porušenia spotrebiteľského zásahu, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia. Podľa názoru žalovaného nie je postačujúce, že žalobca navrhuje určitú sumu finančného zadosťučinenia, avšak ním požadovanú výšku finančného zadosťučinenia žiadnym spôsobom neodôvodní v tom smere, aký vplyv malo resp. mohlo mať porušenie práva spotrebiteľa na jeho osobu, a to zvlášť za skutkových okolností tohto prípadu. Zdôrazňujeme, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť ako prostriedok náhrady škody a nemôže slúžiť na neprimerané obohacovanie sa spotrebiteľa. Suma, ktorej priznania sa žalobca v tomto spore domáha, navyiac nespĺňa ani podmienku primeranosti a jej výška nie je ničím relevantným odôvodnená. Ďalej je potrebné uviesť, že žalobcovi bola zo strany žalovaného vyplatená suma vo výške 552,30 EUR spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy od 25.02.2021, a to titulom bezdôvodného obohatenia. Žalovaný (v kontraktačnom procese veriteľ) teda predmetným vyplatením bezdôvodného obohatenia stratil akúkoľvek „odmenu“ za to, že žalobcovi poskytol peňažné prostriedky. Strata akejkoľvek odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov pritom má pre veriteľov vrátane žalovaného nezanedbateľný ekonomický dosah, keďže sú im odčerpané finančné prostriedky slúžiace predovšetkým na chod podniku, teda náklady na prevádzku, mzdové náklady a pod. Žalovaný má jednoznačne zato, že už samotná konštatovaná bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a nútene zaplatené bezdôvodné obohatenie predstavovali pre žalovaného v okolnostiach prejednávanej veci neprimerane tvrdú sankciu. Priznanie akéhokoľvek ďalšieho peňažného plnenia titulom primeraného finančného zadosťučinenia bez toho, aby boli zo strany žalobcu preukázané závažné okolnosti predovšetkým nemajetkovej povahy (preukázanie významného psychického stresu a pod.) by preto neprimerane zvýhodňovalo spotrebiteľa a žalovaného v podstate postihovalo dvojnásobnou sankciou za rovnaké minoritné porušenie právneho predpisu, čo je situácia v právnom štáte v zásade neprípustná. Žalovaný má v tomto smere za to, že zo strany konajúceho súdu je potrebné, vzhľadom k okolnostiam prejednávanej veci, vysporiadať sa aj s tým, či uplatnením práv takýmto spôsobom zo strany žalobcu nedochádza k výkonu práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorý nepožíva právnu ochranu. Vo vzťahu k výške finančného zadosťučinenia, ktoré žiada žalobca priznať, žalobca uvádza iba toľko, že žalovaný v zmluve použil tri neprijateľné podmienky, pričom za každú podmienku si uplatňuje 600,- EUR. Je potrebné uviesť, že čo sa týka požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia, aj pokiaľ by konajúci súd vyhodnotil, že nárok žalobcu je daný (s čím žalovaný zásadne nesúhlasí), nemožno sa za žiadnych okolností stotožniť s navrhovanou výškou primeraného finančného zadosťučinenia. Aj pokiaľ by teda súd mal za to, že žalobcovi vznikol nárok na priznanie finančného zadosťučinenia, bolo by možné uvažovať len o určitej „symbolickej“ sume (max. vo výške 200,- EUR), nie o sume 1.800,- EUR, ktorú požaduje žalobca. Suma vo výške 1.800,- EUR je v tomto prípade neadekvátna a jej priznanie by malo za následok spôsobenie značnej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami žalovaného a žalobcu. Žalobca neuniesol svoje dôkazné bremeno, nakoľko svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nepreukázal. Žaloba žalobcu preto nie je dôvodná. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril podaním doručeným súdu 6.7.2022, v ktorom uviedol, že: Podľa názoru žalovanej je podaná žaloba čo do dôvodu a výšky nedôvodná. V súvislosti s predmetnou argumentáciou žalovanej si dovoľím opätovne poukázať na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 15.04.2021 sp.zn. 9Csp/17/2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19CoCsp/24/2021 zo dňa 16.12.2021. Právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie je prílohou žaloby, pričom jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založeným Zmluvou o úvere dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.10.2010 došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Pokiaľ žalovaná vo vyjadrení uvádza, že konám špekulatívne a v rozpore s dobrými mravmi, s poukazom na citované ust. § 4 ods. 8 a 10 zákona o ochrane spotrebiteľa, je potrebné práve žalovanú považovať za subjekt, ktorý už dlhodobo nerešpektuje právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov a Ústavného súdu SR. Na základe uvedeného je potrebné považovať práve za špekulatívnu argumentáciu žalovanej, pričom práve jej konanie ako dodávateľa finančnej služby je potrebné posúdiť skrz prizmu dobrých mravov. Žalovaná si však zrejme neuvedomuje, že súdnou mocou bolo právoplatne rozhodnuté a judikované porušenie spotrebiteľských noriem z jej strany. V zmysle právoplatného rozsudku prvoinštančného súdu vydaného v základnom konaní je podľa môjho názoru evidentné, že som na súde úspešne uplatnila porušenie môjho práva, ako aj povinnosti žalovanej ustanovenej týmto zákonom resp. osobitnými predpismi, čím som naplnila hypotézu právnej normy uvedenej v § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Je zrejme,

že uzatvorením Zmluvy o úvere dostupná pôžička č. 6185972410 zo dňa 12.10.2010 v rozpore so zákonom došlo preukázateľne k porušeniu spotrebiteľských práv a povinností žalovanou. Žalovaná vo vyjadrení uvádza, že priznaná výška primeraného finančného zadostučinenia je neprimeraná. Podľa názoru žalobcu je nepochybné, že rozsudkom súdu prvej inštancie vydaným v základnom konaní sa preukázalo, že žalovaná porušila svoju povinnosť v zmysle § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa a § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka. Určenie NZP je najtypickejším príkladom, ktoré ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa ako úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti predpokladá. Vo vyjadrení žalovaná uvádza, že priznaním PFZ by išlo o duplicitné sankcionovanie, pretože už mi bolo vydané bezdôvodné obohatenie, čo má podľa názoru žalovanej predstavovať výhodu pre spotrebiteľa. Porušením primárnej povinnosti zo strany žalovanej došlo k vzniku sekundárneho zákonného následku v podobe povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Následné uplatnenie primeraného finančného zadostučinenia na súde je len následkom vyplývajúcim z bezdôvodného ohrozenia práv spotrebiteľa spôsobilého privodiť mu ujmu. V žiadnom prípade nemožno vydanie bezdôvodného obohatenia a nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia stotožňovať alebo považovať za „výhodu“, ale za „sankčný následok“ plynúci z primárneho právneho vzťahu, ktorý nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. Pripustením takejto argumentácie žalovanej (vydanie bezdôvodného obohatenia alebo určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je dostatočná „výhoda“ a satisfakcia) by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. V žiadnom prípade nemožno vydanie bezdôvodného obohatenia považovať za satisfakciu, nakoľko ide o zákonný nárok majúci základ v primárnom právnom vzťahu, ktorý nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. V žiadnom prípade nemožno výsledok základného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Dáva do pozornosti, že žalovaná v základnom konaní neprejavila žiadnu sebareflexiu, ale súdne konanie sa snažila využiť vo svoj prospech, avšak výsledok základného konania dokazuje, že táto jej argumentácia nemala oporu v hmotnom práve, hoci už má skúsenosti a vedomosti z iných rovnakých súdnych konaní o nesprávnosti svojej obrany, v ktorých už bola so svojimi právnymi názormi neúspešná. Práve postupom, keď žalovaná nenáležitými prostriedkami procesnej obrany popierala môj nárok, moje stresové situácie a psychické vypätie len stupňovala. Ak by som analogicky použila terminológiu trestného práva, tak súdy by mali, pri úvahách o výške PFZ, zohľadňovať v neprospech dodávateľov, v ich postupoch voči spotrebiteľom, špeciálnu recidívu dodávateľov a pri opakovaní porušení spotrebiteľského práva PFZ zvyšovať a nie znižovať. Je nepochybné zrejme, že žalovaná zo zmlúv s rovnakým alebo obdobným obsahom inkasuje splátky aj v súčasnosti. Taktiež PFZ je inštitút, ktorý má plniť prevenčnú funkciu nielen voči žalovanej, aby sa k používaniu takýchto nekalých praktík opätovne neuchyľovala, ale aj voči ostatným dodávateľom na finančnom trhu. V súvislosti s argumentáciou žalovanej o zmysle a účele inštitútu primeraného finančného zadostučinenia dáva do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co/137/2016-71 zo dňa 24.05.2017. Výška finančného zadostučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadostučinenia je jeho primeranosť. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považujem uplatnenú výšku primeraného finančného zadostučinenia za adekvátnu. Žalobcom uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadostučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie. Uvedené finančné zadostučinenie má tiež odradiť žalovanú, ale aj iných dodávateľov, od porušovania práv spotrebiteľov. Záleží len na žalovanej, aby sa nedopúšťala recidívy v neprípustnom kontrahovaní v rozpore so záujmami spotrebiteľov. Primeranosť sumy 1 800,- € je vzhľadom najmä na postoj žalovanej, množstvo a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovanej, ale aj súdu prvej inštancie dáva do pozornosti vývoj rozhodovacej praxe Krajského súdu v Prešove, v ktorej už prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali PFZ v takej výške, ktorú nepovažuje len za „symbolickú“, ako napr.: rozsudok sp. zn. 1Co/88/2018, z 29.11.2018, rozsudok sp. zn. 2Co/73/2018, z 26.11.2018, rozsudok sp. zn. 3Co/25/2019, zo 07.05.2019, rozsudok sp. zn. 5Co/134/2019, z 13.02.2020, rozsudok sp. zn. 7Co/23/2017, z 24.08.2017, rozsudok sp. zn. 7CoCsp/11/2020, z 20.07.2020, rozsudok sp. zn. 8Co/59/2019, z 30.01.2020, rozsudok sp. zn. 8CoCsp/20/2020, z 30.11.2020, rozsudok sp. zn. 9Co/157/2014, z 02.03.2016, rozsudok sp. zn. 10Co/14/2019, z 27.06.2019, rozsudok sp. zn. 11Co/37/2018, z 13.09.2018, rozsudok sp. zn. 12Co/4/2019, z 11.06.2019, rozsudok sp. zn. 12CoCsp/14/2020, z 22.09.2020, rozsudok sp. zn. 13Co/80/2016, z 20.03.2018, rozsudok sp. zn. 16Co/56/2017, z 28.11.2017, rozsudok sp.

zn. 19Co/2/2019, z 18.06.2019, rozsudok sp. zn. 20Co/127/2019, z 21.11.2020, rozsudok sp. zn. 21Co/115/2018, z 29.01.2019, rozsudok sp. zn. 22Co/66/2017, z 22.03.2018, rozsudok sp. zn. 23Co/42/2019, z 29.01.2020, rozsudok sp. zn. 24Co/107/2018, z 05.11.2019, rozsudok sp. zn. 25Co/56/2019, z 05.11.2019. Čo sa týka výšky PFZ poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 14C/295/2014, zo dňa 24.09.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11Co/471/2015, zo dňa 28.06.2016 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Cdo/127/2017, zo dňa 30.01.2019. Pri nepeňažných nárokoch (NŽP), z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by kritériom pre určenie výšky PFZ mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. Na záver dodáva, že uplatňovaním môjho legitímneho nároku v súdnom konaní bol narušený nielen jej bežný život. Vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovanej voči svojim pochybeniam je mnou uplatnená suma 1 800,- €, nielenže primeraná, ale zjavne aj nízka. Ak má PFZ reálne plniť svoj účel, tak je to možné len priznaním v takej výške, ktorá má nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby mala tieto funkcie aj reálne, čo PFZ priznané v symbolickej výške nemôže spĺňať. S poukazom na uvedené považuje argumentáciu žalovanej za nenáležitú a navrhuje, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal k náhrade trov konania v plnom rozsahu. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril napriek tomu, že súd ho k tomu vyzval Výzvou doručenou mu 11.7.2022.

Na pojednávaní dňa 27.10.2022 žalobca uviedol: Žalobca zotrváva na podanej žalobe a na replike zo dňa 06.07.2022. Má za to, že podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobca splnil. V základnom konaní bol úspešný. Vzhľadom na rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu bolo rozhodnuté o neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Výška primeraného finančného zadosťučinenia má napĺňať funkciu takú, aby odradila dodávateľa od používania neprijateľných zmluvných podmienok. V tejto súvislosti poukazuje na repliku zo dňa 06.07.2022 a taktiež na rozhodnutie OS Žilina v spojení s rozhodnutím s Krajského súdu Žilina, kde primerané finančné zadosťučinenie bolo priznané vo výške 1.194,98 Eur, čo predstavuje 25-násobok poplatku, ktorý bol ako neprijateľná zmluvná podmienka určený v rozsudku. Primerané finančné zadosťučinenie má plniť takú funkciu, aby dodávateľa sa obdobného konania viac nedopúšťali. Vzhľadom na uvedené navrhuje žalobe vyhovieť, priznať právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žiada o zaslanie zápisnice na adresu právneho zástupcu.

Na pojednávaní dňa 27.10.2022 žalovaný uviedol: Žalovaný poukazuje na svoje písomné podania doručené v tomto konaní. Nárok považuje za nedôvodný. Žiadna reálna ujma žalobcovi nevznikla. Výška primeraného finančného zadosťučinenia pre požadované nie je nijako špecifikovaná. Žalobu považuje za nedôvodnú, navrhuje ju zamietnuť a priznať právo na náhradu trov konania. Poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp.zn. 11Csp/223/2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 9CoCsp/13/2021, kde bolo priznané finančné zadosťučinenie vo výške 50,- Eur. Žiada o zaslanie zápisnice právnenému zástupcovi.

Súd vo veci vykonal dokazovanie všetkými dôkaznými prostriedkami, ktoré súdu predložili alebo označili strany konania: Žaloba na č.l. 1-2, rozsudok Okresného súdu Prešov 9Csp/17/2021 zo dňa 15.04.2021 na č.l. 4-12, rozsudok KS PO 19CpCsp/24/2021 zo dňa 16.12.2021 na č.l. 13-18, vyjadrenie žalovaného zo dňa 09.06.2022 na č.l. 30-32, replika žalobkyne k vyjadreniu žalovanej zo 06.07.2022 na č.l. 43-45, rozsudok OS Žilina 14C/295/2014 zo dňa 24.09.2015 na č.l. 46-55, rozsudok KS Žilina 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016 na č.l. 56-59, rozsudok NS SR 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 na č.l. 60-63, rozsudok OS PO 9Csp/17/2021-134 zo dňa 15.04.2021 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti na č.l. 83-92, rozsudok KS PO 19CoCsp/24/2021-187 zo dňa 16.12.2021 na č.l. 94-100 s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, rozsudok OS PO 9Csp/17/2021 na č.l. 101-107, opravné uznesenie 9Csp/17/2021-254 na č.l. 108-109 s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti.

Na základe uvedeného súd zistil nasledujúci skutkový stav:

Okresný súd Prešov v konaní 9Csp/17/2021 rozsudkom zo dňa 15.4.2021 ktorý nadobudol právoplatnosť 21.12.2021 vo veci žalobcu A. B. proti žalovanému Poštová banka, a.s. (teraz 356.bank, a.s.) takto rozhodol:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu sumu 552,30 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 25.02.2021 až do zaplatenia a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu náhradu trov konania v rozsahu 100 % a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.“

a priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. S poukazom na návrh na rozhodnutie o neprijateľnosti zmluvnej podmienky súd nepovažoval rozhodcovskú doložku za individuálne dojednanú, a teda ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku.. Krajský súd v Prešove rozsudkom 19CoCsp / 24/2021 zo dňa 16.12. 2021 potvrdil v uvedenom rozsahu rozsudok Okresného súdu Prešov číslo konania 9Csp/ 17/2021 zo dňa 15.4.2021.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z. z. osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Vo veci 9Csp/17/2021 Okresného súdu Prešov sa žalobca domáhal určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Žalobca bol v konaní úspešný a to nielen na 1. stupni, ale aj v druhostupňovom konaní.

Žalobca si teda bez akýchkoľvek pochybností v inom súdnom konaní úspešne uplatnil právo od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma, v prejednávanej veci k vzniku ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností došlo. (obdobne Rozsudok Krajského súdu v Prešove 7Co/125/2019.)

Žalobca aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/ 17/2021, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby, bol nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania. Ako to žalobca v replike sám uvádza je nepochybne zrejmé, že spotrebiteľ porušenie jeho spotrebiteľských práv nútený brániť sa základnom konaní, a teda podstúpiť súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľa na súde úspešný.

Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je preto potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 450 Eur (3x 150 Eur) v časti základného konania o určenie neprijateľnosti troch zmluvných podmienok. Žalobca ako dlžník bol pritom vystavený nutnosti iniciovať riadne súdne konanie ďalej v ňom pokračovať až do jeho záveru – rozhodnutia Krajského súdu vo veci a to za situácie kedy bol vystavený právnej neistote vo vzťahu k svojej majetkovej sfére od 12.10.2010 kedy došlo k uzavretiu predmetnej spotrebiteľskej zmluvy až do rozhodnutia Krajského súdu v Prešove dňa 16.12.2021, teda viac ako 10 rokov. Priznané finančné zadosťučinenie v celkovej výške 450 eur je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného a je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednávaní úverových zmlúv závadne konal. Preto súd priznal žalobcovi právo na primerané finančné zadosťučinenie v rozsahu 450 Eur a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Podľa § 255 ods. 1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 C.s.p., ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy, pretože žalobca bol úspešný v základe nároku, ktorého výška záležala na posúdení súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

2 15Csp/71/2022

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky,

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.